

Αριθμός 1601/2022

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Ε΄ Ποινικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Μαρία Βασδέκη, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Μαρία Λεπενιώτη, Σοφία Οικονόμου, Κωστούλα Πρίγγουρη και Παρασκευή Τσούμαρη - Εισηγήτρια, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημα του στις 7 Οκτωβρίου 2022, με την παρουσία της Αντεισαγγελέως του Αρείου Πάγου Αναστασίας Μασούρας, (κωλυομένου του Εισαγγελέως) και του Γραμματέως Γεράσιμου Βάλαμου, για να δικάσει την αίτηση του αναιρεσείοντος – κατηγορουμένου S B του Χ, κατοίκου Πυλαίας Θεσσαλονίκης, ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Κωνσταντίνο Χατζηϊωάννου, για αναίρεση της υπ΄ αριθμ. 1122/2021 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Πλημμελημάτων Θεσσαλονίκης.

Το Τριμελές Εφετείο Πλημμελημάτων Θεσσαλονίκης, με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ΄ αυτή, και ο αναιρεσείων – κατηγορούμενος, ζητάει την αναίρεση της αποφάσεως αυτής για τους λόγους που αναφέρονται στην με αρ. πρωτ. 1644/17.2.2022 αίτησή του, που καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με αριθμό 230/2022.

Αφού άκουσε

Την Εισαγγελέα η οποία πρότεινε να απορριφθεί η προκείμενη αίτηση αναίρεσεως και τον πληρεξούσιο δικηγόρο του αναιρεσείοντος, που ζήτησε όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η υπό κρίση, με αρ. πρωτ. 1644/17-2-2022, αίτηση-δήλωση του S B του Χ, προς τον Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, για αναίρεση της υπ΄ αρ.1122/2021 τελεσίδικης καταδικαστικής απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Πλημ/των Θεσσαλονίκης, ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα (άρθρα 473 παρ. 2, 3 του Κ.Ποιν.Δ.), περιέχει δε σαφείς και ορισμένους λόγους

αναιρέσεως και δη αυτούς της έλλειψης ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας, απόλυτης ακυρότητας, εσφαλμένης ερμηνείας και εφαρμογής ουσιαστικής ποινικής διάταξης και υπέρβαση εξουσίας (άρθρο 510 παρ.1 στοιχ.Α', Δ' Ε' και Θ'). Επομένως είναι παραδεκτή και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν.

Κατά τη διάταξη του άρθρου 155 παρ. 1α και β' του Ν. 2960/2001 "Εθνικός Τελωνειακός Κώδικας" λαθρεμπορία είναι α) η εντός του τελωνειακού εδάφους εισαγωγή ή εξ αυτού εξαγωγή εμπορευμάτων υποκειμένων σε δασμούς, φόρους και λοιπές επιβαρύνσεις που εισπράττονται στα τελωνεία, χωρίς τη γραπτή άδεια της αρμόδιας Τελωνειακής Αρχής ή σε άλλο από τον ορισμένο παρ' αυτής τόπο και χρόνο, β) οποιαδήποτε ενέργεια που αποσκοπεί να στερήσει το Ελληνικό Δημόσιο ή την Ευρωπαϊκή Ένωση των υπ' αυτών εισπρακτέων δασμών, φόρων και λοιπών επιβαρύνσεων από τα εισαγόμενα ή εξαγόμενα εμπορεύματα και αν ακόμη αυτά εισπράχθηκαν κατά χρόνο και τρόπο διάφορο εκείνου που ορίζει ο νόμος. Επίσης, κατά την παράγραφο 2 εδαφ. ζ' του ως άνω άρθρου 155 του νόμου 2960/2001 ως λαθρεμπορία θεωρείται και η αγορά, πώληση και κατοχή εμπορευμάτων που έχουν εισαχθεί ή τεθεί στην κατανάλωση κατά τρόπο που συνιστά το αδίκημα της λαθρεμπορίας. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, ιδρύεται αυτοτελής νομοτυπική μορφή του εγκλήματος της λαθρεμπορίας, του οποίου η αντικειμενική υπόσταση συνίσταται στην αγορά, πώληση ή κατοχή από πρόσωπο, εκτός του εισαγωγέα, εμπορευμάτων που υπόκεινται σε εισαγωγικό δασμό, τέλος, φόρο ή δικαίωμα, και που έχουν εισαχθεί εντός των συνόρων του Ελληνικού Κράτους, χωρίς άδεια της τελωνειακής αρχής. Υποκειμενικώς δε, για τη στοιχειοθέτηση στην περίπτωση αυτή του εγκλήματος της λαθρεμπορίας, απαιτείται δόλος, που συνίσταται στη γνώση, κατά τον κρίσιμο χρόνο, του υπαιτίου ότι το εμπόρευμα που αγόρασε, πώλησε ή κατέχει είναι προϊόν λαθρεμπορίας, κατά την παραπάνω έννοια, καθώς και στη θέληση αυτού να αποστερήσει το Ελληνικό Δημόσιο ή την Ευρωπαϊκή Ένωση από τον οφειλόμενο δασμό, τέλος ή δικαίωμα και λοιπές επιβαρύνσεις. Εξάλλου κατά τη διάταξη του άρθρου 53 του άνω Ν.

2960/2001, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 1, παρ. 1 του Ν. 3336/2005, "Επιβάλλεται Ειδικός Φόρος Κατανάλωσης (Ε. Φ. Κ.) στα ενεργειακά προϊόντα, στην ηλεκτρική ενέργεια, στην αλκοόλη, στα αλκοολούχα ποτά και στα βιομηχανοποιημένα καπνά και καθορίζονται τα περί παραγωγής, μεταποίησης, κατοχής, κυκλοφορίας και ελέγχου των προϊόντων αυτών, σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντα Κώδικα.". Κατά τη διάταξη του άρθρου 54§ 1 του ίδιου νόμου: "Στον ειδικό φόρο κατανάλωσης υπόκεινται τα προϊόντα του άρθρου 53, τα οποία παράγονται ή εξορύσσονται, ανάλογα με την περίπτωση, στο εσωτερικό της χώρας, προέρχονται από άλλα κράτη - μέλη ή εισάγονται στο εσωτερικό της χώρας". Σύμφωνα δε, με το άρθρο 72 παρ. 1 του ίδιου νόμου, ως ενεργειακά προϊόντα θεωρούνται, μεταξύ των άλλων αναφερόμενων, τα λάδια από πετρέλαιο (β'), η μεθανόλη εφόσον δεν είναι συνθετικής προέλευσης και πρόκειται να χρησιμοποιηθεί ως καύσιμο θέρμανσης ή ως καύσιμο κινητήρων (δ'), χημικά προϊόντα και παρασκευάσματα των χημικών ή συναφών βιομηχανιών εφόσον πρόκειται να χρησιμοποιηθούν ως καύσιμα θέρμανσης ή ως καύσιμα κινητήρων (η') , ενώ στην παράγραφο 5 του άρθρου 73 του ίδιου νόμου, το οποίο ορίζει τους Συντελεστές Ειδικού Φόρου Κατανάλωσης, προβλέπεται ότι "Εκτός από τα προϊόντα του άρθρου 72, του παρόντα Κώδικα, (σε Ε.Φ.Κ. υπόκειται) κάθε προϊόν το οποίο πρόκειται να χρησιμοποιηθεί η διατίθεται προς πώληση ή χρησιμοποιείται ως καύσιμο κινητήρων ή ως πρόσθετο ή αυξητικό του τελικού όγκου του καυσίμου κινητήρων, το οποίο και φορολογείται με το συντελεστή του ισοδύναμου καυσίμων κινητήρων". Από τις ανωτέρω διατάξεις προκύπτει ότι επιβάλλεται ειδικός φόρος καταναλώσεως στα υγρά καύσιμα-βενζίνη και καθορίζονται τα περί παραγωγής, μεταποίησεως κατοχής, κυκλοφορίας και ελέγχου των προϊόντων αυτών σύμφωνα με τις διατάξεις του ανωτέρω τελωνειακού Κώδικα. Περαιτέρω, με το άρθρο 119Α "Παραβάσεις-Κυρώσεις" του Ν.2960/2001, ορίζονται τα ακόλουθα: στην παρ.1, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 26 παρ.6 του ν. 3943/2011, «Με την επιφύλαξη των διατάξεων της επόμενης παραγράφου, η μη τήρηση των διατυπώσεων του τρίτου μέρους του παρόντος Κώδικα χαρακτηρίζεται ως απλή τελωνειακή παράβαση

κατά τα προβλεπόμενα από τα άρθρα 142 και επόμενα του παρόντος Κώδικα και επισύρει πρόστιμο από πεντακόσια (500) ευρώ, μέχρι δεκαπέντε χιλιάδες (15.000) ευρώ για κάθε παράβαση, ανάλογα με την βαρύτητα και τη συχνότητά της Στην παρ. 2 « Η με οποιονδήποτε τρόπο διαφυγή ή απόπειρα διαφυγής της καταβολής των οφειλόμενων φόρων και λοιπών επιβαρύνσεων, καθώς και η μη τήρηση των διατυπώσεων που προβλέπονται από το τρίτο μέρος του παρόντος Κώδικα με σκοπό τη μη καταβολή των ως άνω φόρων και λοιπών επιβαρύνσεων, χαρακτηρίζονται και τιμωρούνται διοικητικώς και ποινικώς ως λαθρεμπορία κατά τις διατάξεις των άρθρων 142 και επόμενα του παρόντος Κώδικα. Το πολλαπλό τέλος επιβάλλεται και αν ακόμη κριθεί αρμοδίως ότι δεν συντρέχουν τα στοιχεία αξιοποίνου λαθρεμπορίας. Στην παρ. 3. Οι εκτός των περιπτώσεων των προηγούμενων παραγράφων 1 και 2 διαπραττόμενες παραβάσεις, κατά την παραγωγή, μεταποίηση, κατοχή, μεταφορά και πώληση των προϊόντων του άρθρου 53 του παρόντος Κώδικα, τιμωρούνται με τις ειδικότερες διατάξεις που ισχύουν, κατά περίπτωση, για τα προϊόντα αυτά". Από τις ως άνω διατάξεις προκύπτει ότι υπό την ισχύ του Εθνικού Τελωνειακού Κώδικα η καθιονδήποτε τρόπο διαφυγή ή απόπειρα διαφυγής της καταβολής του οφειλομένου για τα υγρά καύσιμα-βενζίνη ειδικού φόρου καταναλώσεως είναι πράξη ποινικώς κολάσιμη και χαρακτηρίζεται ως λαθρεμπορία, η οποία τιμωρείται κατά τα οριζόμενα στην διάταξη του άρθρου 157 του ανωτέρω νόμου(Ολ.ΑΠ1/2019). Από δε την συνδυασμένη εφαρμογή των άρθρων 119Α παρ. 2, 155 παρ. 2 περ. ζ' και 157 Ν. 2960/2001 συνάγεται ότι και η κατοχή προϊόντων που υπάγονται σε Ειδικό Φόρο Κατανάλωσης ανεξαρτήτως της χώρας προέλευσης ή παραγωγής (ακόμα και εάν παράγονται στην Ελλάδα) και τα οποία κατέχονται με τέτοιο τρόπο ώστε να αποφεύγεται ή να επιχειρείται η αποφυγή καταβολής των οφειλόμενων φόρων και λοιπών επιβαρύνσεων, μεταξύ των οποίων και ο Ειδικός Φόρος Κατανάλωσης χαρακτηρίζεται ως λαθρεμπορία και τιμωρείται και ποινικά ως τέτοια(ΑΠ 1058/2022, ΑΠ1097/2019, ΑΠ 832/2016).

Σύμφωνα με το άρθρο 171 παρ.1 ΚΠοινΔ, "ακυρότητα που λαμβάνεται

και αυτεπαγγέλτως υπόψη από το δικαστήριο σε κάθε στάδιο της διαδικασίας και στον Άρειο Πάγο ακόμη, προκαλείται: 1. αν δεν τηρηθούν οι διατάξεις που καθορίζουν: α) ... δ) την εμφάνιση, την εκπροσώπηση και την υπεράσπιση του κατηγορουμένου και την άσκηση των δικαιωμάτων που του παρέχονται από το νόμο, την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών και το Διεθνές Σύμφωνο για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα". Επίσης, κατά το άρθρο 6 παρ. 2 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου (Ε.Σ.Δ.Α.), που κυρώθηκε με το Ν.Δ. 53/1974 και έχει υπερνομοθετική ισχύ κατά το άρθρο 28 παρ.1 του Συντάγματος, "παν πρόσωπονκατηγορούμενον επί αδικήματι τεκμαίρεται ότι είναι αθών μέχρι της νομίμου αποδείξεως της ενοχής του", σύμφωνα δε με το άρθρο 14 παρ.2 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα (Δ.Σ.Α.Π.Δ.), που κυρώθηκε από την Ελλάδα με το Ν. 2462/1997, "κάθε πρόσωπο που κατηγορείται για ποινικό αδίκημα τεκμαίρεται ότι είναι αθώο εωσότου η ενοχή του αποδειχθεί σύμφωνα με το νόμο". Με τις ως άνω διατάξεις, στα πλαίσια της έννοιας της "δίκαιης δίκης" επί ποινικών υποθέσεων, καθιερώνεται το τεκμήριο αθωότητας του κατηγορουμένου καθ' όλα τα διαδικαστικά στάδια μέχρι να εκδοθεί καταδικαστική απόφαση επί της δίωξης που ασκήθηκε σε βάρος του, κατοχυρώνεται, δηλαδή, το δικαίωμα κάθε κατηγορουμένου να θεωρείται (τεκμαίρεται) αθώος, εωσότου η ενοχή του αποδειχθεί νομίμως. Κατ' αυτό, η Πολιτεία, μέσω των οργάνων της, οφείλει να αποδείξει την ενοχή του κατηγορουμένου και όχι ο κατηγορούμενος την αθωότητά του. Απόρροια του τεκμηρίου αθωότητας είναι η αρχή της επιείκειας προς τον κατηγορούμενο, η οποία επιβάλλει το δικαστήριο, εν αμφιβολία, να αποφανθεί υπέρ του κατηγορουμένου (in dubio pro reo). Η παραβίαση του τεκμηρίου αυτού επάγεται, εκτός από την αναίρεση της απόφασης για έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας, απόλυτη ακυρότητα της διαδικασίας, οπότε ιδρύεται και ο από το άρθρο 510 παρ.1 στοιχ. Α' λόγος αναίρεσης, σε συνδυασμό με το προπαρατεθέν άρθρο 171 παρ.1 στοιχ. δ' ΚΠοινΔ (ΑΠ 931/2022).

Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 211 ΚΠΔ "μόνη η μαρτυρική κατάθεση ή η παροχή εξηγήσεων ή η απολογία προσώπου συγκατηγορουμένου για την ίδια πράξη δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη για την καταδίκη του κατηγορουμένου". Από τη διάταξη αυτή, η παραβίαση της οποίας επιφέρει απόλυτη ακυρότητα της διαδικασίας στο ακροατήριο (άρθρ. 510 παρ. 1 στοιχ. Α' ΚΠΔ), κατά το άρθρο 171 παρ. 1 περ. δ' του ίδιου κώδικα, προκύπτει ότι αποκλείεται η στήριξη της καταδίκης κατηγορουμένου σε μόνη τη μαρτυρική κατάθεση ή παροχή εξηγήσεων ή την απολογία συγκατηγορουμένου, αλλά δεν αποκλείεται η συνεκτίμηση της μαρτυρικής κατάθεσης ή της απολογίας συγκατηγορουμένου μαζί με τις άλλες αποδείξεις. Ειδικότερα, το ανωτέρω άρθρο 211 ΚΠΔ δεν εισάγει ευθεία αποδεικτική απαγόρευση, αλλά στην πραγματικότητα είναι κανόνας αξιολόγησης των αποδεικτικών στοιχείων, ο οποίος λειτουργεί διευκρινιστικά και συμπληρωματικά στη βασική αρχή του άρθρου 177 ΚΠΔ, την οποία δεν καταλύει, ούτε άλλωστε απαγορεύει την αξιοποίηση της απολογίας ή της μαρτυρικής κατάθεσης του συγκατηγορουμένου, η οποία δεν παύει να αποτελεί αποδεικτικό μέσο, απλώς παρέχεται οδηγία στο δικαστήριο να μην αρκείται στη μαρτυρία ή απολογία του συγκατηγορουμένου για την αναζήτηση της αληθείας, αλλά να επεκτείνει την αναζήτησή του και σε άλλα στοιχεία και να προσπαθεί να τεκμηριώσει όσο το δυνατό καλύτερα τη δικανική του πεποίθηση. Δεν παραβιάζεται όμως η ανωτέρω διάταξη, όταν το δικαστήριο για τον σχηματισμό της κρίσης του για την ενοχή του κατηγορουμένου δεν στηρίζεται αποκλειστικά στη μαρτυρική κατάθεση ή την απολογία του συγκατηγορουμένου, αλλά συνδυαστικά τόσο σ' αυτή όσο και στις καταθέσεις άλλων μαρτύρων, καθώς και στα αναγνωσθέντα έγγραφα. Η κατά παραβίαση της άνω διάταξης του άρθρου 211 του ΚΠΔ, κρίση του δικαστηρίου που στηρίζεται σε μη επιτρεπόμενο κατά νόμο αποδεικτικό μέσο οδηγεί επίσης σε ελλιπή αιτιολογία της απόφασης και την ίδρυση λόγου αναίρεσης για έλλειψη ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογίας (άρθρ. 510 παρ.1 στοιχ. Δ' του ΚΠΔ), καθόσον με τον άνω λόγο αναίρεσης ελέγχεται αναιρετικώς το παραδεκτό των αποδεικτικών μέσων από τα οποία προέκυψαν τα

πραγματικά περιστατικά, τα οποία συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του εγκλήματος. Εάν όμως η περί ενοχής κρίση του δικαστηρίου στηρίζεται, εκτός από τέτοια μαρτυρική κατάθεση ή απολογία, και σε άλλες αποδείξεις, η συνεκτίμηση απλώς μαρτυρικής κατάθεσης ή απολογίας συγκατηγορουμένου για την ίδια πράξη δεν δημιουργεί έλλειψη αιτιολογίας της απόφασης (ΑΠ 25/2020, ΑΠ 718/2020, ΑΠ 767/2019).

Περαιτέρω η καταδικαστική απόφαση έχει την απαιτούμενη, από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠοινΔ, ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, η έλλειψη της οποίας ιδρύει λόγο αναίρεσης από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' του ΚΠοινΔ, όταν αναφέρονται σ' αυτή, με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα προκύψαντα από την αποδεικτική διαδικασία πραγματικά περιστατικά, στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του δικαστηρίου για τη συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων του εγκλήματος, οι αποδείξεις που τα θεμελιώνουν και οι νομικές σκέψεις υπαγωγής των περιστατικών αυτών στην εφαρμοσθείσα ουσιαστική ποινική διάταξη. Για την ύπαρξη τέτοιας αιτιολογίας είναι παραδεκτή η αλληλοσυμπλήρωση του αιτιολογικού με το διατακτικό της απόφασης, τα οποία αποτελούν ενιαίο σύνολο, δεν υπάρχει δε έλλειψη αιτιολογίας και στην περίπτωση που αυτή εξαντλείται σε επανάληψη του διατακτικού της απόφασης, το οποίο, όμως, εκτός από τα τυπικά στοιχεία του κατηγορητηρίου, περιέχει και πραγματικά περιστατικά, τόσο αναλυτικά και με τόση πληρότητα, ώστε να καθίσταται περιττή η διαφοροποίηση της διατύπωσης του σκεπτικού της. Η απαιτούμενη κατά τα ανωτέρω αιτιολογία δεν είναι επαρκής, όταν είναι εντελώς τυπική και δεν πρόκειται περί αλληλοσυμπληρώσεως του αιτιολογικού με το διατακτικό, που προϋποθέτει παράθεση περιστατικών της πράξης στο σκεπτικό, αλλά περιέχει ολική αναφορά και παραπομπή του αιτιολογικού στο διατακτικό της απόφασης. Σε σχέση με τα αποδεικτικά μέσα, που λήφθηκαν υπόψη από το δικαστήριο προκειμένου να μορφώσει την καταδικαστική του κρίση, όπως επιβάλλουν οι διατάξεις των άρθρων 177 παρ. 1 και 178 του ΚΠοινΔ, για την πληρότητα της αιτιολογίας αρκεί ο κατ' είδος προσδιορισμός τους (μάρτυρες, έγγραφα κλπ)

χωρίς να απαιτείται ειδικότερη αναφορά ή αναλυτική παράθεσή τους και μνεία του τί προέκυψε από το καθένα χωριστά. Πρέπει, όμως, να προκύπτει με βεβαιότητα, ότι το δικαστήριο τα έλαβε υπόψη και τα συνεκτίμησε όλα και όχι μόνο ορισμένα από αυτά κατ' επιλογή, ενώ δεν είναι απαραίτητη η αξιολογική συσχέτιση και σύγκριση των διαφόρων αποδεικτικών μέσων και των μαρτυρικών καταθέσεων μεταξύ τους και δεν απαιτείται να προσδιορίζεται ποιοό βάρυνε περισσότερο για το σχηματισμό της δικανικής κρίσης ούτε χρειάζεται να διευκρινίζεται από ποιοό ή ποια αποδεικτικά μέσα αποδείχθηκε η κάθε παραδοχή. Όταν δε εξαιρούνται ορισμένα από τα αποδεικτικά μέσα, δεν σημαίνει ότι δεν λήφθηκαν υπόψη τα άλλα, αφού δεν εξαιρέθηκαν ρητά, ούτε ανακύπτει ανάγκη αιτιολόγησης, γιατί δεν εξαιρούνται τα λοιπά. Η ύπαρξη του δόλου δεν είναι αναγκαίο, κατ' αρχήν, να αιτιολογείται ιδιαιτέρως, αφού αυτός ενυπάρχει στη θέληση παραγωγής των περιστατικών, που συγκροτούν την αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος και προκύπτει από τις ειδικότερες συνθήκες τέλεσής του, διαλαμβάνεται δε αιτιολογία περί αυτού (δόλου) στην κύρια αιτιολογία για την ενοχή, διότι εξυπακούεται ότι υπάρχει με την τέλεση των πραγματικών περιστατικών, που συγκροτούν αντικειμενικώς το έγκλημα, εκτός αν αξιώνονται από το νόμο πρόσθετα στοιχεία για την υποκειμενική υπόσταση του εγκλήματος, όπως η εν γνώσει ορισμένου περιστατικού τέλεση της πράξης (άμεσος δόλος) ή ορισμένος περαιτέρω σκοπός (εγκλήματα με υπερχειλή υποκειμενική υπόσταση). Δεν αποτελούν, όμως, λόγους αναιρέσεως η εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων και ειδικότερα η εσφαλμένη εκτίμηση εγγράφων, η εσφαλμένη αξιολόγηση των καταθέσεων των μαρτύρων, η παράλειψη αναφοράς και αξιολόγησης κάθε αποδεικτικού στοιχείου χωριστά και η παράλειψη της μεταξύ τους αξιολογικής συσχέτισης, καθόσον στις περιπτώσεις αυτές, με την επίφαση της έλλειψης αιτιολογίας, πλήττεται η αναιρετικά ανέλεγκτη κρίση του δικαστηρίου της ουσίας.

Εξάλλου, εσφαλμένη ερμηνεία ουσιαστικής ποινικής διάταξης υπάρχει όταν το δικαστήριο αποδίδει σ' αυτήν διαφορετική έννοια από εκείνη που πραγματικά έχει, εσφαλμένη δε εφαρμογή συντρέχει όταν το δικαστήριο δεν υπήγαγε σωστά τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία δέχθηκε ότι προέκυψαν

από την αποδεικτική διαδικασία, στη διάταξη που εφάρμοσε . Περίπτωση εσφαλμένης εφαρμογής ουσιαστικής ποινικής διάταξης, που ιδρύει τον ως άνω αναιρετικό λόγο από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Ε` ΚΠΔ, υπάρχει και όταν η διάταξη αυτή παραβιάζεται εκ πλαγίου, πράγμα που συμβαίνει όταν στο πόρισμα της απόφασης, που περιλαμβάνεται στο συνδυασμό του διατακτικού με το σκεπτικό αυτής και ανάγεται στα στοιχεία και την ταυτότητα του οικείου εγκλήματος, έχουν εμφιλοχωρήσει ασάφειες, αντιφάσεις ή λογικά κενά, με αποτέλεσμα να καθίσταται ανέφικτος ο έλεγχος της ορθής ή μη εφαρμογής του νόμου, οπότε η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση. Η εσφαλμένη ερμηνεία μπορεί να αναφέρεται και σε άλλη διάταξη νόμου, η οποία αποτελεί προϋπόθεση για την εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διάταξης (ΑΠ 192/2017).

Στην προκείμενη περίπτωση, όπως προκύπτει από το σκεπτικό της προσβαλλόμενης με αρ. 1122/2021 απόφασης, το Τριμελές Εφετείο Πλημμελημάτων Θεσσαλονίκης, μετά από εκτίμηση και αξιολόγηση όλων των μνημονευόμενων κατά το είδος τους αποδεικτικών μέσων, δέχθηκε κατά την ανέλεγκτη κρίση του τα ακόλουθα : «ο παρών -δεύτερος κατηγορούμενος στη Θεσσαλονίκη στις 19-08-2016 ενεργώντας από κοινού και με κοινό δόλο με τον συγκατηγορούμενο του πρώτο κατηγορούμενο - Ν Γ (αποβιώσαντα), καθώς και με τους Ε Α του Γ, Μ Α του Α και Α Σ του Γ, προέβησαν σε ενέργεια που αποσκοπούσε να στερήσει το Ελληνικό Δημόσιο των υπ 'αυτού εισπρακτέων δασμών, φόρων και λοιπών επιβαρύνσεων από τα εισαγόμενα εμπορεύματα, με την κατοχή εμπορευμάτων που είχαν εισαχθεί και τεθεί στην κατανάλωση χωρίς να τηρηθούν οι απαιτούμενες διατυπώσεις του Εθνικού Τελωνιακού Κώδικα και δη χωρίς την έγγραφη άδεια της αρμόδιας Τελωνειακής Αρχής. Συγκεκριμένα, στον παραπάνω τόπο και χρόνο περί ώρα 06:10, σε γενόμενο έλεγχο από αστυνομικούς του Τμήματος Φορολογικής Αστυνόμευσης και Ασφαλιστικής Προστασίας της Υποδιεύθυνσης Οικονομικής Αστυνομίας Β. Ελλάδος στο υπ αριθμόν κυκλοφορίας Ε.. Φ.Δ.Χ. με το υπ' αριθμόν Ρεπικαθήμενο βυτίο μεταφοράς καυσίμων ιδιοκτησίας του πρώτου κατηγορουμένου, Ν Γ του Γ, με

οδηγό τον Ε Α του Γ, ο οποίος συνεργαζόταν και με τον δεύτερο κατηγορούμενο, Σ (όνομα) Β (επώνυμο) του Χ, που βρισκόταν σταθμευμένο έξωθεν πρατηρίου υγρών καυσίμων με τον διακριτικό τίτλο «ΕΤΕΚΑ» επί της οδού Α αρ..... στην περιοχή της Χαριλάου, ιδιοκτησίας της Μ Α του Α και το οποίο διαχειρίζονταν ο Α Σ του Γ, διαπιστώθηκε ότι οι τέσσερεις από τις οκτώ δεξαμενές του βυτίου περιείχαν υγρά καύσιμα - βενζίνη 14.250 lt, εκ των οποίων τα 2.000 lt θα πωλούνταν στο ως άνω πρατήριο, την οποία οι κατηγορούμενοι κατείχαν ενώ γνώριζαν ότι δεν είχαν τηρηθεί οι νόμιμες διατυπώσεις κατοχής και διακίνησης της και δεν είχαν καταβληθεί οι αναλογούντες φόροι και λοιπά δικαιώματα του Ελληνικού Δημοσίου. Με την ενέργεια τους δε αυτή αποστέρησαν το Ελληνικό Δημόσιο από δασμούς, φόρους και λοιπές επιβαρύνσεις, οι οποίες ανέρχονται στο ποσό των 13.442,34 ευρώ, όπως προκύπτει από τη σχετική έκθεση προσδιορισμού δασμών και λοιπών φόρων του ΣΤ' Τελωνείου Ε.Φ.Κ. Θεσ/κης. Το γεγονός ότι για τα παραπάνω καύσιμα δεν είχαν καταβληθεί οι αναλογούντες δασμοί, φόροι και λοιπές επιβαρύνσεις συνάγεται, χωρίς να καταλείπεται περί τούτου καμία αμφιβολία, από το ότι κατά την εξέταση από τη Χημική Υπηρεσία Μακεδονίας- Θράκης των δειγμάτων από τα άνω καύσιμα που λήφθησαν διαπιστώθηκε ότι επρόκειτο για βενζίνη αμόλυβδη 95RON που δεν κυκλοφορεί στην ελληνική αγορά, γιατί δεν περιείχε ιχνηθέτη κινιζαρίνη, η έλλειψη δε αυτή (ιχνηθέτη), όπως εξήγησε ο μάρτυρας κατηγορίας Α Τ, Τελωνειακός, καταδεικνύει ότι επρόκειτο για καύσιμα που εισήχθησαν παράνομα στην ημεδαπή, αφού η βενζίνη που κυκλοφορεί στην Ελλάδα έχει ιχνηθέτη, ενώ το ενδεχόμενο να επρόκειτο για καύσιμα που παρήχθησαν στην ημεδαπή προς εξαγωγή σε συγκεκριμένες χώρες που δεν χρησιμοποιούν τέτοιο ιχνηθέτη, αποκλείεται από το γεγονός ότι καμία σχετική αίτηση εξαγωγής για την ποσότητα αυτή δεν εκκρεμούσε ενώπιον των τελωνειακών αρχών, όπως κατέθεσε ο ίδιος μάρτυρας, και επιβεβαιώνεται προς τούτο από το γεγονός ότι κανένα τέτοιο έγγραφο δεν προσκομίστηκε ούτε ενώπιον του πρωτοβαθμίου ούτε ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου. Κι επειδή δεν υπήρχαν καθόλου παραστατικά για τη διακίνηση των άνω υγρών

καυσίμων, δεν είναι δυνατόν να διαπιστωθεί η ακριβής χώρα προέλευσής τους. Πριν λάβει χώρα το άνω γεγονός, από την πλευρά του πρώτου κατηγορουμένου είχε συνταχθεί το 5/25-7-2016 δελτίο αποστολής - τιμολόγιο πώλησης με παραλήπτη του άνω τράκτορα και του άνω επικαθήμενου την «Α Α.Ε.», συμφερόντων του δευτέρου κατηγορουμένου, που φέρει υπογραφή στη θέση «παραλαβών» και είχε εκδοθεί σχετικά και τραπεζική επιταγή με αριθμό 6.....-2 της τράπεζας EUROBANK από την πλευρά του δεύτερου για την εξόφληση του αναγραφόμενου στο άνω τιμολόγιο τιμήματος συνολικού ποσού 10.000 ευρώ, ενώ στην άδεια κυκλοφορίας του παραπάνω οχήματος (Ε...-4....) ο πρώτος κατηγορούμενος είχε θέσει την υπογραφή και τη σφραγίδα του στο πεδίο πωλητή. Από την πλευρά του δε ο δεύτερος κατηγορούμενος είχε καταρτίσει με τον οδηγό Ε Α σύμβαση με αναγραφόμενη ημερομηνία σύνταξης 1-8-2016, με θεώρηση του γνησίου των υπογραφών αυτών στις 16-8-2016 και στις 17-8-2016), κατά την οποία ο δεύτερος κατηγορούμενος υπό την ιδιότητα του Προέδρου και Διευθύνοντος Συμβούλου της «Α Α.Ε.» είχε ορίσει τον Α Ε διαχειριστή μεταφορών της εν λόγω εταιρίας. Κατά το χρόνο της προαναφερόμενης κατάληψης του άνω βυτιοφόρου με λαθραία καύσιμα στις 19-8-2016, δεν είχε ολοκληρωθεί η διαδικασία μεταβίβασης της άδειας κυκλοφορίας του άνω οχήματος από τον πρώτο στον δεύτερο κατηγορούμενο (για την οποία διαδικασία όψιμα συντάχθηκε η από 26-8-2016 υπεύθυνη δήλωση του Τ Α, που δήλωσε ότι είχε αναλάβει να διεκπεραιώσει τέτοια μεταβίβαση από τις 5-8-2016), στις δε πλευρές της δεξαμενής του παραπάνω βυτιοφόρου παρέμεναν αναγραφόμενα τα ονοματικά στοιχεία του πρώτου κατηγορουμένου Ν Γ. Ωστόσο ο οδηγός, Ε Α συνέχισε να ενεργεί υπό εντολές του Ν Γ και μετά τις 25-7-2016, αλλά και του δευτέρου κατηγορουμένου. Να σημειωθεί ότι αντίγραφο της άνω σύμβασης που συνυπέγραψαν ο δεύτερος κατηγορούμενος και ο Ε Α, εγχειρίσθηκε στην Υποδιεύθυνση Οικονομικής Αστυνομίας Βορείου Ελλάδος στις 16-3-2018 από τον πρώτο κατηγορούμενο και όχι από τον Ε Α σε προγενέστερο χρόνο. Στις 19.8.2016 ο Ε Α είχε λάβει παραγγελία από τον Α Σ να μεταφέρει την άνω ποσότητα καυσίμων στο

παραπάνω πρατήριο, την οποία ποσότητα όπως και την εντολή για τη μεταφορά την έδωσε ο δεύτερος κατηγορούμενος. Ο τελευταίος αρνείται ότι έχει κάποια σχέση με τη μεταφορά του επίδικου φορτίου, πλην όμως σύμφωνα με τη κατάθεση του μάρτυρα αστυνομικού Σ Π από την πρώτη στιγμή που ρωτήθηκε ο οδηγός του βυτίου Ε Α ποιός του είχε δώσει την εντολή για την μεταφορά υπέδειξε τον δεύτερο κατηγορούμενο, έδωσε το τηλέφωνό του , ο οποίος κλήθηκε και ανέφερε στον Ε Α ότι ήταν στο εξωτερικό. Την τηλεφωνική αυτή συνομιλία Ε Α και δευτέρου κατηγορουμένου δεν την αρνήθηκε ο δεύτερος κατηγορούμενος κατά την απολογία του ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, την κατέθεσε δε μετά λόγου γνώσης ο άνω μάρτυρας-αστυνομικός , αφού έλαβε χώρα ενώπιον του εντός του αστυνομικού τμήματος κι ως εκ τούτου, αβάσιμα αιτιάται ο κατηγορούμενος ότι δεν πρέπει να αξιολογηθεί η εν λόγω μαρτυρική κατάθεση κατά τη διάταξη του άρθρου 211ΚΠΔ, ως δήθεν στηριζόμενη μόνο στα όσα ο Ε Α συναυτουργός της ίδιας λαθρεμπορίας (σε άλλη δίκη) του ανέφερε. Την αβασιμότητα του ισχυρισμού του δευτέρου κατηγορουμένου , ότι ο Ε Α ενεργούσε αποκλειστικά με εντολές του πρώτου κατηγορούμενου, ενισχύει η ύπαρξη του ίδιου του προαναφερόμενου από 1.8.2016 ιδιωτικού συμφωνητικού με το οποίο αυτός ανέθεσε τη διαχείριση μεταφορών πετρελαιοειδών της εταιρίας συμφερόντων του στον Ε Α μέχρι την 30.7.2021, διαχείριση που ουδέποτε ανακάλεσε. Ο δεύτερος κατηγορούμενος που ασχολείται με εμπορία καυσίμων έχοντας πρατήρια στην Ελλάδα και στην Αλβανία, ενώ αρνείται ότι χρησιμοποιεί τον Ε Α, ως οδηγό , εν τούτοις ούτε αυτός ούτε ο μάρτυρας υπεράσπισης κατονόμασαν άλλο πρόσωπο που εκτελεί μεταφορές καυσίμων κατ'εντολή του. Απολογούμενος δε ενώπιον του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου κατέθεσε ότι ο πρώτος κατηγορούμενος από το έτος 2014 του πρότεινε να συνεργαστούν με κέρδος «μισό-μισό», ότι ο ίδιος δεν το αποδέχθηκε, παρά ταύτα όμως του κατέβαλε κατά καιρούς διάφορα χρηματικά ποσά που έφθασαν το ποσό των 65.000 ευρώ, υπό μορφή δανείου. Όμως το Δικαστήριο δεν πείστηκε ότι η καταβολή του χρηματικού αυτού ποσού, έγινε σε εκτέλεση σύμβασης δανείου που συνήψαν οι δύο

κατηγορούμενοι μεταξύ τους, αλλά έγινε στα πλαίσια συνεκμετάλλευσης του άνω βυτιοφόρου, για αυτό ακριβώς και ουδέποτε ο δεύτερος κατηγορούμενος αναζήτησε από τα αστικά δικαστήρια την απόδοση του φερόμενου τούτου δανείου. Σταθμίζοντας, λοιπόν, τις ανωτέρω περιστάσεις και συναξιολογώντας το σύνολο των αποδεικτικών μέσων (έγγραφα, μαρτυρική κατάθεση αστυνομικού Σ Π), κατά την αρχή της ηθικής απόδειξης του άρθρου 177 ΚΠΔ, δεν καταλείπεται αμφιβολία ότι, ο δεύτερος κατηγορούμενος με κοινό δόλο με τους λοιπούς συναυτουργούς, κατείχε το επίδικο φορτίο καυσίμων, γνωρίζοντας ότι ήταν προϊόν λαθρεμπορίας και έχοντας τη θέληση να αποστερήσει το Ελληνικό Δημόσιο τους αναλογούντες δασμούς, φόρους και λοιπές επιβαρύνσεις. Επομένως ο κατηγορούμενος πρέπει να κηρυχθεί ένοχος της αποδιδόμενης σε αυτόν πράξης της λαθρεμπορίας που του αποδίδεται, όπως η έννοια αυτής στη μείζονα της παρούσας σκέψη εκτέθηκε.».

Ακολούθως, το δικαστήριο κήρυξε ένοχο τον κατηγορούμενο-αναιρεσειόντα για την αξιόποινη πράξη της λαθρεμπορίας που διαπράχθηκε από περισσότερους από τρεις δράστες από κοινού και του επέβαλε ποινή φυλάκισης ενός(1) έτους, την οποία ανέστειλε επί τριετία, με το ακόλουθο διατακτικό: «ΚΗΡΥΣΣΕΙ τον κατηγορούμενο ένοχο του ότι: στη Θεσσαλονίκη στις 19-08-2016 ενεργώντας από κοινού με τον πρώτο κατηγορούμενο Ν Γ και με κοινό δόλο με περισσότερα από τρία πρόσωπα (τους Ε Α του Γ, Μ Α του Α και Α Σ του Γ) προέβησαν σε ενέργεια που αποσκοπούσε να στερήσει το Ελληνικό Δημόσιο των υπ' αυτού εισπρακτέων δασμών, φόρων και λοιπών επιβαρύνσεων από τα εισαγόμενα εμπορεύματα, με την κατοχή εμπορευμάτων που είχαν εισαχθεί και τεθεί στην κατανάλωση χωρίς να τηρηθούν οι απαιτούμενες διατυπώσεις του Εθνικού Τελωνιακού Κώδικα και δη χωρίς την έγγραφη άδεια της αρμόδιας Τελωνιακής Αρχής, και συγκεκριμένα, στον παραπάνω τόπο και χρόνο περί ώρα 06:10, σε γενόμενο έλεγχο από αστυνομικούς του Τμήματος φορολογικής Αστυνόμευσης και Ασφαλιστικής Προστασίας της Υποδιεύθυνσης Οικονομικής Αστυνομίας Β. Ελλάδος στο υπ' αριθμόν κυκλοφορίας Ε.. Φ.Δ.Χ. με το υπ' αριθμόν Ρ

Σελίδα 14 της 1601/2022 ποινικής απόφασης του Αρείου Πάγου

....επικαθήμενο βυτίο μεταφοράς καυσίμων ιδιοκτησίας του πρώτου κατηγορουμένου, Ν Γ του Γ, με οδηγό τον Ε Α του Γ, ο οποίος συνεργαζόταν και με τον δεύτερο κατηγορούμενο, S (όνομα) Β (επώνυμο) του Χ, που βρισκόταν σταθμευμένο έξωθεν πρατηρίου υγρών καυσίμων με τον διακριτικό τίτλο «Ε» επί της οδού Α αρ. στην περιοχή της Χαριλάου, ιδιοκτησίας της Μ Α του Αλ και το οποίο διαχειρίζονταν ο Α Σ του Γ, διαπιστώθηκε ότι οι τέσσερεις από τις οκτώ δεξαμενές του βυτίου περιείχαν υγρά καύσιμα - βενζίνη 14.250 lt, εκ των οποίων τα 2.000 lt θα πωλούνταν στο ως άνω πρατήριο, την οποία οι κατηγορούμενοι κατείχαν ενώ γνώριζαν ότι δεν είχαν τηρηθεί οι νόμιμες διατυπώσεις κατοχής και διακίνησης της και δεν είχαν καταβληθεί οι αναλογούντες φόροι και λοιπά δικαιώματα του Ελληνικού Δημοσίου. Με την ενέργεια τους δε αυτή αποστέρησαν το Ελληνικό Δημόσιο από δασμούς, φόρους και λοιπές επιβαρύνσεις, οι οποίες ανέρχονται στο ποσό των 13.442,34 ευρώ».

Με τις παραδοχές αυτές, οι οποίες διαλαμβάνονται στο σκεπτικό σε συνδυασμό με όσα αναφέρονται στο διατακτικό της προσβαλλομένης απόφασης, που παραδεκτά αλληλοσυμπληρώνονται, η εν λόγω απόφαση περιέχει την επιβαλλόμενη, κατά τα άνω, ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, αφού αναφέρονται σ' αυτή, με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά και κατά τρόπο επιτρέποντα τον αναιρετικό έλεγχο, τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία αποδείχθηκαν από την ακροαματική διαδικασία και συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του παραπάνω εγκλήματος, για το οποίο καταδικάστηκε ο αναιρεσείων, με παράθεση όλων των στοιχείων, που απαρτίζουν τη νομοτυπική μορφή του εγκλήματος τούτου, οι αποδείξεις, που τα θεμελιώνουν, καθώς και οι συλλογισμοί, με βάση τους οποίους το Δικαστήριο της ουσίας έκανε την υπαγωγή των περιστατικών αυτών στις ουσιαστικές ποινικές διατάξεις των άρθρων 119Α παρ.2, 142 παρ.2, 155 παρ.1 περ. β', 157 παρ.1 περ.β', του ν. 2060/2001, τις οποίες ορθά ερμήνευσε και εφήρμοσε και δεν παραβίασε ευθέως ή εκ πλαγίου, δηλαδή με ασαφείς, ελλιπείς ή αντιφατικές αιτιολογίες, οπότε δεν στέρησε την απόφασή του από νόμιμη βάση. Ειδικότερα στις

ουσιαστικές παραδοχές της προσβαλλόμενης απόφασης περιλαμβάνονται τα πραγματικά περιστατικά που στοιχειοθετούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του εγκλήματος, για το οποίο καταδικάστηκε ο αναιρεσείων και συγκεκριμένα προσδιορίζονται ο τρόπος τέλεσης, κατά τόπο, χρόνο και λοιπές περιστάσεις της πράξεως της λαθρεμπορίας από τον αναιρεσείοντα με την μορφή της κατοχής υγρών καυσίμων-βενζίνης, τα οποία βρίσκονταν σε επικαθήμενο βυτίο μεταφοράς καυσίμων, όπου οι τέσσερες από τις οκτώ δεξαμενές του βυτίου περιείχαν καύσιμα-βενζίνη 14.250 λίτρα, εκ των οποίων τα 2.000 λίτρα θα πωλούνταν στο πρατήριο υγρών καυσίμων με τον διακριτικό τίτλο «Ε», επί της οδού Α ... στην περιοχή Χαριλάου Θεσσαλονίκης, για τα οποία(καύσιμα) δεν είχαν τηρηθεί οι νόμιμες διατυπώσεις κατοχής και διακίνησης, γεγονός που γνώριζε αυτός και δεν είχαν καταβληθεί οι αναλογούντες φόροι και λοιπά δικαιώματα του δημοσίου, που ανέρχονταν στο ποσό των 13.442,34 ευρώ, στην αποφυγή καταβολής των οποίων σκοπούσε. Οι ειδικότερες αντίθετες αιτιάσεις του αναιρεσείοντος είναι αβάσιμες αφού: α) Η ως άνω κατοχή των επιδίκων καυσίμων-βενζίνης, για τα οποία δεν είχαν τηρηθεί οι νόμιμες διατυπώσεις κατοχής και διακίνησης και δεν είχαν καταβληθεί οι αναλογούντες φόροι και λοιπά δικαιώματα του δημοσίου χαρακτηρίζεται ως λαθρεμπορία ανεξαρτήτως της χώρας προέλευσης ή παραγωγής των ως άνω προϊόντων (ακόμα και εάν παράγονται στην Ελλάδα) και ως εκ τούτου δεν ήταν αναγκαία η αναφορά της χώρας προέλευσης αυτών. β) η διαλαμβανόμενη στο σκεπτικό αιτιολογία δεν είναι εντελώς τυπική, ούτε έγινε σ' αυτό ολική αναφορά στο διατακτικό. Αντίθετα στο σκεπτικό παρατίθενται τα προαναφερθέντα πραγματικά περιστατικά που θεμελιώνουν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του ανωτέρω εγκλήματος για το οποίο καταδικάστηκε ο αναιρεσείων γ) Διαλαμβάνονται τα περιστατικά που συντείνουν στην κατάφαση του υποκειμενικού στοιχείου του εγκλήματος, με τις ουσιαστικές παραδοχές της προσβαλλομένης ότι ο αναιρεσείων τελούσε σε γνώση της λαθρεμπορικής προέλευσης της συγκεκριμένης ποσότητας υγρών καυσίμων-βενζίνης που κατείχε και σκοπούσε να αποστερήσει το Ελληνικό Δημόσιο από τους

αναλογούντες για το ως άνω φορτίο δασμούς φόρους και λοιπές επιβαρύνσεις. δ) με τις ουσιαστικές παραδοχές της προσβαλλομένης ότι ο αναιρεσείων, με κοινό δόλο με τους λοιπούς συναυτουργούς ήτοι τον Ν Γ, ιδιοκτήτη του προαναφερθέντος βυτίου μεταφοράς καυσίμων, τον Ε Α, οδηγό του ως άνω οχήματος, κατείχαν από κοινού το επίδικο φορτίο υγρών καυσίμων, για το οποίο δεν είχαν τηρηθεί οι νόμιμες διατυπώσεις κατοχής και διακίνησης, επαρκώς αιτιολογείται η συγκατοχή αυτού. Περαιτέρω η αναφορά στην προσβαλλομένη απόφαση ότι ο αναιρεσείων ήταν αυτός που έδινε εντολή για την μεταφορά του ως άνω λαθρεμπορεύματος, καμία ασάφεια και αντίφαση δεν δημιουργεί με την προαναφερθείσα παραδοχή για την συγκατοχή του επιδίκου λαθρεμπορεύματος, που είναι σαφής, δεδομένου ότι η ανωτέρω αναφορά έγινε προς απόκρουση του αρνητικού ισχυρισμού του αναιρεσείοντος ότι καμία σχέση δεν έχει με το επίδικο λαθρεμπόρευμα ε) Προσδιορίζονται αναλυτικά και με σαφήνεια το είδος και ο τρόπος προσδιορισμού του ύψους των δασμών και φόρων, τους οποίους στερήθηκε το Ελληνικό Δημόσιο που ανέρχονται στο ποσό των 13.442,34 ευρώ. στ) λήφθηκαν υπόψη και συνεκτιμήθηκαν, για την μόρφωση της καταδικαστικής κρίσης του δικαστηρίου, όλα τα αποδεικτικά μέσα που κατ' είδος αναφέρονται στο προοίμιο του σκεπτικού της προσβαλλομένης απόφασης, μεταξύ των οποίων και η απολογία του κατηγορουμένου-αναιρεσείοντος, ως προς την οποία μάλιστα γίνεται στην συνέχεια και ειδικότερη μνεία στο σκεπτικό της. Συνακόλουθα οι από το άρθρο 510 παρ.1 στοιχ. Δ' και Ε', πρώτος, δεύτερος, τρίτος και τέταρτος λόγοι αναίρεσης, με τους οποίους αποδίδονται στην προσβαλλομένη απόφαση οι πλημμέλειες της έλλειψης ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας και εσφαλμένης ερμηνείας και εφαρμογής των προαναφερθέντων ουσιαστικών ποινικών διατάξεων, με τις προαναφερόμενες ειδικότερες αιτιάσεις είναι αβάσιμοι. Περαιτέρω, οι προπαρατεθείσες παραδοχές του Δικαστηρίου της ουσίας δεν συνιστούν αντιστροφή της υποχρέωσης του Δικαστηρίου προς απόδειξη της ενοχής, ούτε μετακύληση στον κατηγορούμενο και ήδη αναιρεσείοντα του βάρους απόδειξης της αθωότητάς του και ουδόλως αποτελούν παραβίαση του

κατοχυρωμένου, τεκμηρίου αθωότητας, αφού από το σύνολο των παραδοχών του σκεπτικού της προσβαλλόμενης απόφασης, όπως αυτό συμπληρώνεται από το διατακτικό, προκύπτει, ότι το Δικαστήριο, αξιολογώντας και συνεκτιμώντας ανέλεγκτα το σύνολο του αποδεικτικού υλικού, κατέληξε στην κρίση περί της ενοχής του με την προεκτεθείσα ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία. Άλλωστε, σαφώς προκύπτει από το αιτιολογικό της άνω απόφασης, ότι ο αναιρεσείων καταδικάστηκε, διότι αποδείχθηκε η ενοχή του και όχι, διότι αυτός δεν κατόρθωσε να αποδείξει την αθωότητά του, ενώ από τις παραδοχές της απόφασης ουδόλως προκύπτει, ότι παρέμεινε στο Δικαστήριο οποιαδήποτε αμφιβολία ως προς την ενοχή του αναιρεσειόντος, που θα έπρεπε να ερμηνευθεί υπέρ αυτού, κατ' εφαρμογή της αρχής "in dubio pro reo", η οποία δεν παραβιάζεται από την απόρριψη του προβληθέντος αρνητικού της κατηγορίας ισχυρισμού, του κατηγορουμένου και ήδη αναιρεσειόντος, ότι εν προκειμένου δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις εφαρμογής των προαναφερθέντων διατάξεων του τελωνειακού κώδικα, καθόσον πρόκειται για ενδοκοινοτική συναλλαγή, αφού αυτός όπως προεκτέθηκε καταδικάστηκε για το αδίκημα της κατοχής των ως άνω λαθρεμπορευμάτων και όχι για παράνομη εισαγωγή αυτών. Συνακόλουθα ο έβδομος λόγος της κρινομένης αιτήσεως, από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ.Α' του Κ.Ποιν.Δ., με τον οποίο πλήττεται η προσβαλλομένη απόφαση για απόλυτη ακυρότητα της διαδικασίας, λόγω παραβίασης του τεκμηρίου αθωότητας, είναι αβάσιμος. Τέλος, αναφορικά με την ειδικότερη αιτίαση της παραβίασης του άρθρου 211 ΚΠΔ, γιατί η προσβαλλομένη απόφαση στήριξε αποκλειστικά την καταδικαστική της κρίση στην μαρτυρική κατάθεση του αστυνομικού Σ Π, ο οποίος πληροφορήθηκε τα όσα κατέθεσε από τον συγκατηγορούμενό του αναιρεσειόντος Ε Α, από το σύνολο των παραδοχών αυτής, προκύπτει ότι το δικαστήριο της ουσίας, στήριξε την περί ενοχής κρίση του όχι μόνο στα όσα ανέφερε ο ανωτέρω μάρτυρας αστυνομικός που πληροφορήθηκε από τον συγκατηγορούμενο του αναιρεσειόντος, Ε Α, αλλά σε όλα τα μνημονευόμενα αποδεικτικά μέσα, όπως στις καταθέσεις των μαρτύρων κατηγορίας και υπεράσπισης, την απολογία του ίδιου του

κατηγορουμένου - αναιρεσεϊόντος και στα άλλα αναγνωσθέντα έγγραφα, αναφερόμενο ειδικότερα στο αναγνωσθέν από 1-8-2016 ιδιωτικό συμφωνητικό μεταξύ του αναιρεσεϊόντος και του προαναφερθέντος Ε Α, με το οποίο ο πρώτος ανέθεσε τη διαχείριση μεταφορών πετρελαιοειδών της εταιρίας συμφερόντων του στον δεύτερο μέχρι την 30-7-2021, διαχείριση που ουδέποτε ανεκάλεσε, χωρίς το δικαστήριο να είναι αναγκαίο να τονίσει ιδιαίτερα κάποιο από αυτά ούτε να προβεί σε αξιολογική συσχέτιση και σύγκριση μεταξύ τους. Επομένως, το σκέλος του έκτου λόγου της κρινομένης αιτήσεως, με το οποίο αποδίδεται στην προσβαλλομένη απόφαση η πλημμέλεια της απόλυτης ακυρότητας της διαδικασίας στο ακροατήριο (άρθρο 510 παρ.1 στοιχ.Α΄ του Κ.Π.Δ.), με την ανωτέρω αιτίαση, είναι αβάσιμος. Η περιλαμβανόμενη στον ίδιο λόγο ειδικότερη αιτίαση ότι με την λήψη υπόψη από το δικαστήριο της ουσίας της ως άνω καταθέσεως του αστυνομικού Σ Π, παραβιάστηκε το δικαίωμα σιωπής και αυτενοχοποιήσεως του συγκατηγορουμένου του Ε Α, απαραδέκτως προβάλλεται, ελλείψει εννόμου συμφέροντος του αναιρεσεϊόντος για την προβολή της, καθόσον η διάταξη του άρθρου 104 του ΚΠΔ, έχει θεσπιστεί για την προάσπιση των δικαιωμάτων εκάστου υπόπτου ή κατηγορουμένου, ο οποίος δικαιούται να το ασκήσει.

Η απαιτούμενη από τις διατάξεις των άρθρων 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠοινΔ ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία της καταδικαστικής απόφασης, η έλλειψη της οποίας ιδρύει τον προμνημονευόμενο λόγο αναίρεσης από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ΄ του ίδιου Κώδικα, απαιτείται να υπάρχει όχι μόνον ως προς την κατηγορία, αλλά και ως προς τους προβαλλόμενους από τον κατηγορούμενο ή το συνήγορό του αυτοτελείς ισχυρισμούς. Τέτοιος αυτοτελής ισχυρισμός, η απόρριψη του οποίου πρέπει να αιτιολογείται ιδιαίτερως, είναι και ο περί συνδρομής στο πρόσωπο του κατηγορουμένου ελαφρυντικής περιστάσεως από τις αναφερόμενες στο άρθρο 84 του ΠΚ, αφού η παραδοχή της οδηγεί στην επιβολή μειωμένης ποινής, κατά το άρθρο 83 του ίδιου Κώδικα. Η προβολή των αυτοτελών περί της συνδρομής ελαφρυντικών περιστάσεων ισχυρισμών

απαιτείται να γίνεται κατά τρόπο σαφή και ορισμένο, δηλαδή με όλα τα πραγματικά περιστατικά, που απαιτούνται κατά το νόμο για τη θεμελίωσή τους, έτσι ώστε να μπορούν να αξιολογούνται και, σε περίπτωση αποδοχής τους, να οδηγούν στο ευνοϊκό για τον κατηγορούμενο αποτέλεσμα. Διαφορετικά, το δικαστήριο της ουσίας δεν έχει υποχρέωση να απαντήσει επί των ισχυρισμών αυτών, ούτε πολύ περισσότερο να διαλάβει στην απόφασή του ειδική αιτιολογία γι' αυτούς. Ως ελαφρυντικές περιστάσεις θεωρούνται, κατά τις διατάξεις της παρ. 2 άρθρου 84 του ΠΚ, μεταξύ άλλων, και η υπό στοιχείο ε', που συνίσταται στο ότι "ο υπαίτιος συμπεριφέρθηκε καλά για σχετικά μεγάλο διάστημα μετά την πράξη του, ακόμα και κατά την κράτησή του". Για να συντρέξει δε η ελαφρυντική περίπτωση που προβλέπεται από το άρθρο 84 παρ. 2 περ. ε του Π.Κ., η συμπεριφορά του υπαιτίου, πρέπει να είναι θετική και επωφελής για μεγάλο χρονικό διάστημα μετά την πράξη και να αναφέρονται πραγματικά περιστατικά δηλωτικά της αρμονικής κοινωνικής συμβίωσης του δράστη. Η αναγνώριση δηλαδή της ελαφρυντικής περιστάσεως του άρθρου 84 παρ. 2 εδ. ε' του ισχύοντος Π.Κ. προϋποθέτει επίκληση και απόδειξη θετικής ατομικής και κοινοτικής συμπεριφοράς του υπαιτίου, με κριτήριο τη στάση του μέσου συνετού και νομοταγούς πολίτη, για σχετικά μεγάλο χρονικό διάστημα μετά την αξιόποινη πράξη, ως αποτέλεσμα πραγματικής επίγνωσης από αυτόν των συνεπειών της πράξης του και σταθερού εναρμονισμού του προς τις επιταγές της έννομης τάξης, ακόμα και κατά την κράτησή του. Εν όψει του εγκληματοπροληπτικού και σωφρονιστικού σκοπού της θεσπίσεως της οικείας διατάξεως, που διατρέχει την όλη, και υπό καθεστώς ελευθερίας και υπό καθεστώς κράτησης, διαβίωση του υπαιτίου μετά την τέλεση της πράξεως, δεν αρκεί για τη στοιχειοθέτηση του εν λόγω ελαφρυντικού η καλή και συνήθης συμπεριφορά και μόνον, όπως η εργασία και η ομαλή οικογενειακή ζωή χωρίς παραβατικότητα και μόνο, αλλά απαιτούνται πραγματικά περιστατικά θετικά και δηλωτικά της αρμονικής κοινωνικής διαβιώσεώς του και μάλιστα για μεγάλο χρονικό διάστημα. Απαιτείται, δηλαδή, για την αναγνώριση του ανωτέρω ελαφρυντικού, συγκεκριμένη, μετά την πράξη, θετική προσωπική, κοινωνική και

επαγγελματική συμπεριφορά, η οποία να είναι ενδεικτική όχι μόνον έλλειψης έκνομης συμπεριφοράς, διότι σε τέτοια περίπτωση αυτός που δεν τέλεσε κάποια αξιόποινη πράξη μετά την αποκάλυψη της παράνομης δραστηριότητάς του, θα είχε εξασφαλισμένη την αναγνώριση της ελαφρυντικής αυτής περίπτωσης, αλλά ατόμου, το οποίο αποτίναξε το παρελθόν, άλλαξε τρόπο ζωής, πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει, όταν εξακολουθεί να ζει όπως και πριν, εξαιρουμένης της παραβίασης των νόμων και ιδιαίτερα του Ποινικού Κώδικα . Τέλος, κατά την παρ. 3 του άρθρου 84 του ΠΚ "ως ελαφρυντική περίπτωση λογίζεται και η μη εύλογη διάρκεια της ποινικής διαδικασίας που δεν οφείλεται σε υπαιτιότητα του κατηγορουμένου". Με τη ρύθμιση αυτή η νομοθεσία μας εναρμονίζεται προς τη νομολογία του ΕΔΔΑ, σε σχέση με τα πρόσφορα μέτρα θεραπείας της παραβίασης του θεμελιώδους δικαιώματος του κατηγορουμένου να δικάζεται η υπόθεσή του εντός λογικής προθεσμίας (άρθρο 6 παρ. 1 ΕΣΔΑ). Στην προκείμενη περίπτωση από την επισκόπηση των πρακτικών της προσβαλλόμενης απόφασης, προκύπτει ότι ο αναιρεσείων δια του εκπροσωπήσαντος αυτόν συνηγόρου, προέβαλε τους αυτοτελείς ισχυρισμούς: α) περί συνδρομής των ελαφρυντικών περιστάσεων της καλής συμπεριφοράς για μεγάλο χρονικό διάστημα μετά την πράξη (άρθρο 84 παρ. 2 περ. και περ. ε' του ΠΚ) και β) περί μη εύλογης διάρκειας της ποινικής δίκης (άρθρο 84 παρ. 3 του ΠΚ), τους οποίους κατέθεσε εγγράφως και ανέπτυξε προφορικά, με το εξής επί λέξει περιεχόμενο: «.....ζητώ να αναγνωρισθεί α)το ελαφρυντικό της καλής διαγωγής μετά την πράξη (άρθρο 84 παρ.2 εδ.ε΄ Π.Κ.) και πιο συγκεκριμένα: πρέπει να αναγνωρισθεί ότι συμπεριφέρθηκα καλά για σχετικά μεγάλο διάστημα από την ημέρα που φέρομαι να τέλεσα τις πράξεις για τις οποίες κατηγορούμαι μέχρι και σήμερα(19-8-2016), ήτοι για διάστημα περίπου πέντε ετών, επέδειξα καλή συμπεριφορά. Κατά το διάστημα αυτό άλλοτε δε αρκέστηκα σε παθητική συμπεριφορά, ήτοι στην μη τέλεση νέων αξιοποίνων πράξεων, αλλά προσπάθησα να συμβάλω θετικά στην ανάπτυξη της κοινωνίας. Έχω φιλίες με διάφορους ανθρώπους που με σέβονται και με εκτιμούν. Ανέπτυξα πολυσχιδή και επωφελή δράση πραγματώνοντας και

υλοποιώντας το περιεχόμενο του άρθρου 21 παρ.1 του Συντάγματος (« Η οικογένεια ως θεμέλιο της συντήρησης και προαγωγής του Έθνους, καθώς και ο γάμος, η μητρότητα και η παιδική ηλικία τελούν υπό την προστασία του κράτους»), έχοντας άψογες σχέσεις και άρρηκτους δεσμούς με την σύζυγό μου και σε καμία περίπτωση δεν παρενέβην τις αρχές που πήρα από τους προπάτορές μου. Έχω μόνιμη και πασίγνωστη διαμονή επί της οδού Μ αριθμ. ... στην Πυλαία Θεσσαλονίκης, στοιχείο που αποδεικνύει περίτρανα ότι δεν είμαι ύποπτος φυγής. Έχω συνεκτική οικογενειακή εστία, αποτελούμενη από τους γονείς μου και εμένα. Σχετικά αναφέρω ότι ανέκαθεν είχα πολύ καλή σχέση με την κόρη μου, Α, στην οποία συμπαρίσταμαι ενόψει του γεγονότος ότι έχει πεθάνει η γυναίκα μου και ο γιός μου. Επέδειξα πλήρη υπευθυνότητα, εργάστηκα σκληρά και συνέβαλα στην ανάπτυξη της επιχείρησής μου. Επίσης διαμένω ήσυχα χωρίς να απασχολώ τις αρχές ούτε δημιουργώ προβλήματα στην κοινωνία της Θεσσαλονίκης και τα άτομα με τα οποία συναναστρέφομαι έχουν να λένε για εμένα τα καλύτερα. Σε κοινωνικό επίπεδο, ουδέποτε έδωσα κανένα δικαίωμα για αρνητικό σχολιασμό σε καμία από τις εκφάνσεις του βίου μου, αλλά σε αντίθεση σε κοινωνικό επίπεδο αναπτύσσω επαφές με πολλούς από τους συνομιλικούς και γείτονές μου, οι οποίοι είχαν να λένε τα καλλίτερα για μένα. Ζώ καθόλα έντιμη ατομική, οικογενειακή, επαγγελματική και κοινωνική ζωή και ειδικότερα το σύνολο της συμπεριφοράς μου ανταποκρίνεται στα σύγχρονα πρότυπα οικογενειακής, επαγγελματικής και κοινωνικής ζωής ενώ απουσιάζει από την ζωή μου οποιαδήποτε σημαντική αντικοινωνική εκτροπή. Ο έντιμος βίος μου δεν συνίσταται απλώς στην αποφυγή τέλεσης αξιοποιώνων πράξεων αλλά από την επωφελή μου δράση σε όλα τα επίπεδα του βίου μου. Πιο συγκεκριμένα, σε οικογενειακό επίπεδο, πριν από τις πράξεις που φέρομαι να έχω τελέσει ανέπτυξα πολυσχιδή και επωφελή δράση πραγματοποιώντας και υλοποιώντας το περιεχόμενο του άρθρου 21 παρ.1 του Συντάγματος («Η οικογένεια ως θεμέλιο της συντήρησης και προαγωγής του Έθνους, καθώς και ο γάμος, η μητρότητα και η παιδική ηλικία τελούν υπό την προστασία του κράτους»))έχοντας άψογες σχέσεις και άρρηκτους δεσμούς με την οικογένειά

μου και σε καμία περίπτωση δεν παρενέβην τις αρχές που πήρα από τους προπάτορές μου. Η συνεκτικότητα του οικογενειακού και επαγγελματικού μου βίου και το γεγονός ότι είμαι άτομο σκληρά χτυπημένο από την μοίρα, αποδεικνύουν την ύπαρξη μεταγενέστερης καλής συμπεριφοράς. .και β) της μη εκδικάσεως της υποθέσεώς μου εντός ευλόγου χρόνου (άρθρο 84 παρ.3 Π.Κ.)..... καθόσον δίχως να έχω καμία απολύτως υπαιτιότητα απολογούμαι για πράξεις οι οποίες έλαβαν χώρα στις 19-8-2016 και η υπόθεσή μου εκδικάζεται ενώπιον σας στις 5-10-2021, ήτοι περίπου πέντε χρόνια μετά την τέλεση της πράξης και τον φερόμενο χρόνο τελέσεως της πράξεως, δίχως να μπορώ να προσκομίσω έγγραφα και μάρτυρες για την κατάδειξη της αθωότητάς μου, ενώ σε κάθε περίπτωση η εκδίκαση της υποθέσεως εντός περιόδου δεν μπορεί να θεωρηθεί εύλογος χρόνος ενόψει του άρθρου 6 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και της συναφούς προαναφερόμενης νομολογίας του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου». Η προσβαλλομένη απόφαση απέρριψε τους ως άνω ισχυρισμούς, με την ακόλουθη, κατά πιστή μεταφορά, αιτιολογία: «.....απορριπτέος όμως ως ουσία αβάσιμος είναι και ο προταθείς προφορικά και εγγράφως αυτοτελής ισχυρισμός του κατηγορουμένου περί συνδρομής στο πρόσωπό του της ελαφρυντικής περίστασης του άρθρου 84 παρ.2 ε΄του Π.Κ., καθόσον δεν αποδείχτηκε ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις εφαρμογής της εν λόγω διάταξης. Ειδικότερα, από τα επικαλούμενα για την θεμελίωση του ισχυρισμού του περιστατικά, ότι από την ημέρα που τέλεσε το άνω αδίκημα μέχρι σήμερα έχουν παρέλθει πέντε έτη που επέδειξε καλή συμπεριφορά, συνισταμένη στο ότι έχει φιλίες με διάφορους ανθρώπους που τον σέβονται και τον εκτιμούν, ότι έχει γνωστή διαμονή, δεν είναι ύποπτος φυγής, δεν απασχολεί τις αρχές έχει συνεκτική οικογενειακή εστία με καλές σχέσεις με την κόρη του στην οποία συμπαρίσταται γιατί απεβίωσε η γυναίκα του, ότι εργάζεται σκληρά και συνέβαλε στην ανάπτυξη της επιχείρησής του, συνάγεται η καλή και συνήθης συμπεριφορά αυτού μετά την πράξη του και η απουσία παραβατικότητας του, πλην όμως για την αναγνώριση του άνω ελαφρυντικού, απαιτείται συγκεκριμένη, μετά την πράξη, θετική προσωπική,

κοινωνική και επαγγελματική συμπεριφορά, η οποία να είναι ενδεικτική όχι μόνο της έλλειψης έκνομης συμπεριφοράς, διότι σε τέτοια περίπτωση αυτός που δεν τέλεσε κάποια αξιόποινη πράξη μετά την αποκάλυψη της παράνομης δραστηριότητάς του, θα είχε εξασφαλισμένη την αναγνώριση της ελαφρυντικής αυτής περίπτωσης, αλλά ατόμου, το οποίο αποτίναξε το παρελθόν, άλλαξε τρόπο ζωής, πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει, όταν εξακολουθεί να ζει όπως και πριν, εξαιρουμένης της παραβίασης των νόμων και ιδιαίτερα του Ποινικού Κώδικα. Περαιτέρω ο κατηγορούμενος ζήτησε την αναγνώριση της ελαφρυντικής περίπτωσης του άρθρου 84 παρ.3 του Π.Κ., επικαλούμενος ότι η εκδίκαση της υπόθεσής του δεν έλαβε χώρα εντός ευλόγου χρόνου, χωρίς να οφείλεται σε υπαιτιότητά του. Ωστόσο ο αυτοτελής αυτός ισχυρισμός του κατηγορούμενου είναι απορριπτέος προεχόντως ως αόριστος, καθόσον δεν αναφέρει ο κατηγορούμενος συγκεκριμένα περιστατικά (πόσες φορές αναβλήθηκε η υπόθεση, τους λόγους αναβολής, τους χρόνους προσδιορισμού της) από τα οποία να προκύπτει ότι η μη εύλογη διάρκεια της διαδικασίας (5 έτη) δεν οφείλεται σε υπαιτιότητά του». Ο ανωτέρω προβληθείς αυτοτελής ισχυρισμός του αναιρεσείοντος, για αναγνώριση σε αυτόν του, εκ του άρθρου 84 παρ. 2 περ. ε' του ΠΚ, ελαφρυντικού, της για μεγάλο διάστημα μετά την πράξη της, καλής συμπεριφοράς της, είναι αόριστος, αφού δεν γίνεται με αυτόν επίκληση, όπως απαιτείται, θετικών περιστατικών από τα οποία να προκύπτει ότι έχει μεταστραφεί ηθικά και ψυχικά και έχει αντιληφθεί τις συνέπειες της αξιόποινης πράξης του. Η επίκληση μόνης της επιτυχημένης επαγγελματικής δραστηριότητας αυτού και της άριστης οικογενειακής συμπεριφοράς του δεν πληροί, κατά τα προεκτεθέντα, τις απαιτούμενες από το νόμο προϋποθέσεις για τη θεμελίωση της επικαλούμενης ελαφρυντικής περίπτωσης και δεν μπορεί να θεμελιώσει τον προβλεπόμενο αντίστοιχο αυτοτελή ισχυρισμό, αφού δεν εκτίθενται σ' αυτόν παντάπασι περιστατικά που να θεμελιώνουν, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στην μείζονα σκέψη, την συνδρομή της ελαφρυντικής αυτής περιστασεως. Περαιτέρω, αόριστος είναι και ο ισχυρισμός του άρθρου 84 παρ.3, καθόσον ουδέν περιστατικό αναφέρεται για την έλλειψη

υπαιτιότητας του αναιρεσειόντος ως προς την διάρκεια της ποινικής διαδικασίας. Επομένως, το δικαστήριο, δεν είχε υποχρέωση να απαντήσει στους κατά τα άνω αόριστους αυτοτελείς ισχυρισμούς, για αναγνώριση ελαφρυντικών περιστάσεων και να αιτιολογήσει την απόρριψή του, εκ περισσού δε απέρριψε αυτούς με την προαναφερθείσα αιτιολογία. Συνακόλουθα, ο από το άρθρο 510§1 περ.Α' Δ' ΚΠΔ, πέμπτος λόγος της κρινομένης αιτήσεως, με τον οποίο, πλήττεται η προσβαλλομένη απόφαση για απόλυτη ακυρότητα, λόγω παραβίασης του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ και έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας ως προς την απόρριψη των ανωτέρω αυτοτελών ισχυρισμών, είναι αβάσιμος.

Στη διάταξη του άρθρου 79 του ΠΚ, ορίζονται τα ακόλουθα: "1. Με την επιμέτρηση της ποινής καθορίζεται η ανάλογη και δίκαιη τιμωρία του εγκλήματος με βάση τη βαρύτητα της πράξης και το βαθμό ενοχής του υπαιτίου γι' αυτό. Το δικαστήριο σταθμίζει τα στοιχεία που λειτουργούν υπέρ και σε βάρος του υπαιτίου και συνεκτιμά τις συνέπειες της ποινής για τον ίδιο και τους οικείους του. 2. Για την εκτίμηση της βαρύτητας του εγκλήματος το δικαστήριο λαμβάνει υπόψη του: α) τη βλάβη που προξένησε το έγκλημα ή τον κίνδυνο που προκάλεσε, β) τη φύση, το είδος και το αντικείμενο του εγκλήματος, καθώς επίσης όλες τις περιστάσεις χρόνου, τόπου, μέσων και τρόπου που συνόδευσαν την προπαρασκευή ή την εκτέλεσή του. 3. Για την εκτίμηση του βαθμού ενοχής του υπαιτίου, το δικαστήριο εξετάζει: α) την ένταση του δόλου ή το βαθμό της αμέλειάς του, β) τα αίτια που τον ώθησαν στην εκτέλεση του εγκλήματος, την αφορμή που του δόθηκε και τον σκοπό που επεδίωξε, γ) τον χαρακτήρα του και τον βαθμό της ανάπτυξής του που επηρέασαν την πράξη, δ) τις ατομικές και κοινωνικές περιστάσεις και την προηγούμενη ζωή του στο μέτρο που σχετίζονται με την πράξη, ε) τον βαθμό της δυνατότητας και της ικανότητάς του να πράξει διαφορετικά, στ) τη διαγωγή του κατά τη διάρκεια της πράξης και μετά την πράξη και ιδίως τη μετάνοια που επέδειξε και την προθυμία του να επανορθώσει τις συνέπειες της πράξης του. 4. Στοιχεία που λειτουργούν υπέρ του υπαιτίου θεωρούνται ιδίως: α) το ότι αυτός διαδραμάτισε έναν σαφώς υποδεέστερο ρόλο σε πράξη

που τελέστηκε από πολλούς, β) το ότι τέλεσε την πράξη σε δικαιολογημένη συναισθηματική φόρτιση, γ) το ότι έθεσε τον εαυτό του στη διάθεση των αρχών χωρίς σημαντική καθυστέρηση, ενώ μπορούσε να διαφύγει, δ) το ότι διευκόλυνε ουσιωδώς την εξιχνίαση του εγκλήματος. 5.Στοιχεία που λειτουργούν σε βάρος του υπαιτίου θεωρούνται ιδίως: α) η κατ' επάγγελμα τέλεση της πράξης, β) η ιδιαίτερη σκληρότητα, γ) η εκμετάλλευση της εμπιστοσύνης του θύματος, δ) το γεγονός ότι το θύμα δεν μπορούσε να προστατεύσει τον εαυτό του, ε) το ότι ο υπαίτιος διαδραμάτισε ιθύνοντα ρόλο σε πράξη που τελέστηκε με συμμετοχή πολλών. 6.Στοιχεία που έχουν αξιολογηθεί από τον νομοθέτη για τον προσδιορισμό της απειλούμενης ποινής δεν λαμβάνονται από το δικαστήριο επιπροσθέτως υπόψη κατά την επιμέτρησή της. 7.Στην απόφαση αναφέρονται οι λόγοι που δικαιολογούν την κρίση του δικαστηρίου για την επιμέτρηση της ποινής που επέβαλε. Για την ύπαρξη αιτιολογίας της απόφασης ως προς το κεφάλαιο της επιμέτρησης της ποινής, είναι παραδεκτή η αλληλοσυμπλήρωση των αιτιολογιών που αναφέρονται στο οικείο μέρος της απόφασης, με αυτές του αιτιολογικού και του διατακτικού της απόφασης για την ενοχή του κατηγορουμένου, με τις οποίες αποτελούν ενιαίο σύνολο και θεωρείται ότι η απόφαση έχει την απαιτούμενη αιτιολογία αν από το σύνολο των αιτιολογιών της απόφασης προκύπτει ότι ελήφθησαν υπόψη οι κανόνες που ορίζει η ανωτέρω διάταξη για την επιμέτρηση της ποινής. Εξάλλου από τις παραπάνω διατάξεις του άρθρου 79 ΠΚ προκύπτει ότι η επιμέτρηση της ποινής σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, ανήκει στην κυριαρχική κρίση του δικαστηρίου της ουσίας, το οποίο λαμβάνει υπόψη τη βαρύτητα του εγκλήματος και την προσωπικότητα του κατηγορουμένου, όπως αυτά προκύπτουν από τα πραγματικά περιστατικά, που έγιναν δεκτά για την ενοχή του, χωρίς να έχει υποχρέωση να διαλάβει στην περί ποινής απόφασή του για τα στοιχεία αυτά άλλη ειδικότερη αιτιολογία(ΑΠ 1337/2020).

Στην προκειμένη περίπτωση το Δικαστήριο της ουσίας με την προσβαλλομένη απόφαση του, προέβη στην επιμέτρηση της ποινής για το αδίκημα της λαθρεμπορίας που διαπράχθηκε από περισσότερους από τρεις

δράστες από κοινού, με το ακόλουθο αιτιολογικό κατά πιστή μεταφορά: "....., το δικαστήριο για την επιμέτρησης της ποινής που θα εφαρμόσει σύμφωνα με το διατακτικό, μέσα στα όρια που διαγράφονται με τα παραπάνω άρθρα, λαμβάνει υπόψη του τις διατάξεις του άρθρου 79 του Π.Κ., με τον τίτλο «Δικαστική επιμέτρηση της ποινής», όπως ισχύει σήμερα, μετά την έκδοση του ως άνω Ν. 4619/2019 και του Ν. 4637/2019. Ειδικότερα, κατά τις διατάξεις της παρ.1 του ανωτέρω άρθρου 79 του Π.Κ., με την επιμέτρηση της ποινής καθορίζεται η ανάλογη και δίκαιη τιμωρία του εγκλήματος με βάση τη βαρύτητα της πράξης και το βαθμό ενοχής του υπαιτίου γι' αυτή. Το δικαστήριο σταθμίζει τα στοιχεία που λειτουργούν υπέρ και σε βάρος του υπαιτίου και συνεκτιμά τις συνέπειες της ποινής για τον ίδιο και τους οικείους του. Για την εκτίμηση της βαρύτητας του εγκλήματος το δικαστήριο λαμβάνει υπόψη του: α) τη βλάβη που προξένησε το έγκλημα ή τον κίνδυνο που προκάλεσε, β) τη φύση, το είδος και το αντικείμενο του εγκλήματος, καθώς επίσης όλες τις περιστάσεις χρόνου, τόπου, μέσων και τρόπου που συνόδευσαν την προπαρασκευή ή την εκτέλεσή του (παρ. 2). Για την εκτίμηση του βαθμού ενοχής του υπαιτίου, το δικαστήριο εξετάζει: α) την ένταση του δόλου ή το βαθμό της αμέλειάς του, β) τα αίτια που τον ώθησαν στην εκτέλεση του εγκλήματος, την αφορμή που του δόθηκε και τον σκοπό που επιδίωξε, γ) τον χαρακτήρα του και τον βαθμό της ανάπτυξής του που επηρέασαν την πράξη, δ) τις ατομικές και κοινωνικές περιστάσεις και την προηγούμενη ζωή του στο μέτρο που σχετίζονται με την πράξη, ε) τον βαθμό της δυνατότητας και της ικανότητάς του να πράξει διαφορετικά, στ) τη διαγωγή του κατά τη διάρκεια της πράξης και μετά την πράξη και ιδίως τη μετάνοια που επέδειξε και την προθυμία του να επανορθώσει τις συνέπειες της πράξης του (παρ. 3). Στοιχεία που λειτουργούν υπέρ του υπαιτίου θεωρούνται ιδίως: α) το ότι αυτός διαδραμάτισε έναν σαφώς υποδεέστερο ρόλο σε πράξη που τελέστηκε από πολλούς, β) το ότι τέλεσε την πράξη σε δικαιολογημένη συναισθηματική φόρτιση, γ) το ότι έθεσε τον εαυτό του στη διάθεση των αρχών χωρίς σημαντική καθυστέρηση, ενώ μπορούσε να διαφύγει, δ) το ότι διευκόλυνε ουσιωδώς την εξιχνίαση του εγκλήματος (παρ.

4). Στοιχεία που λειτουργούν σε βάρος του υπαιτίου θεωρούνται ιδίως: α) η κατ' επάγγελμα τέλεση της πράξης, β) η ιδιαίτερη σκληρότητα, γ) η εκμετάλλευση της εμπιστοσύνης του θύματος, δ) το γεγονός ότι το θύμα δεν μπορούσε να προστατεύσει τον εαυτό του, ε) το ότι ο υπαίτιος διαδραμάτισε ιθύνοντα ρόλο σε πράξη που τελέστηκε με συμμετοχή πολλών (παρ. 5). Στοιχεία που έχουν αξιολογηθεί από το νομοθέτη για τον προσδιορισμό της απειλούμενης ποινής δεν λαμβάνονται από το δικαστήριο επιπροσθέτως υπόψη κατά την επιμέτρησή της (παρ. 6).

Στην προκειμένη περίπτωση, από όλα τα προαναφερόμενα στοιχεία, όπως όλα αυτά προκύπτουν από τα κατά τα άνω αποδεικτικά μέσα, πρέπει, σύμφωνα και με όσα εκτενώς αναπτύσσονται στην προηγηθείσα νομική σκέψη, με βάση τη βαρύτητα της προπεριγραφόμενης πράξεως που τέλεσε ο κατηγορούμενος και το βαθμό της ενοχής του, να επιβληθεί σε βάρος του, η αναφερόμενη ειδικότερα στο διατακτικό ποινή φυλάκισης, η οποία αποτελεί την ανάλογη και δίκαιη τιμωρία τους (γι' αυτή), ύστερα από συνεκτίμηση των συνεπειών της συγκεκριμένης ποινής για τον ίδιο και τους οικείους του και αφού λήφθηκαν, ιδίως, υπόψη μεταξύ των άλλων, η βλάβη που προξένησε η ανωτέρω αξιόποινη πράξη του, η φύση και το είδος της (της εν λόγω πράξεως του), τα αίτια που τον ώθησαν στην εκτέλεση του εγκλήματος, καθώς επίσης και όλες τις προπεριγραφόμενες περιστάσεις χρόνου, τόπου, μέσων και τρόπου που συνόδευσαν την εκτέλεσή της, σε συνδυασμό με την όλη στάση και διαγωγή του κατά τη διάρκεια και μετά απ' αυτήν». Κατόπιν καταδίκασε τον ως άνω αναιρεσείοντα- κατηγορούμενο, που κηρύχθηκε ένοχος, για την παραπάνω πράξη, σε ποινή φυλάκισης ενός (1) έτους. Από τις πιο πάνω παραδοχές προκύπτει, ότι το Δικαστήριο καθόρισε την ποινή που επέβαλε στον αναιρεσείοντα- κατηγορούμενο για την πιο πάνω πράξη, για την οποία κηρύχθηκε ένοχος, με βάση τη βαρύτητα αυτής και το βαθμό ενοχής του, έλαβε δε υπόψη και εκτίμησε όλους τους προαναφερόμενους κανόνες, που ορίζονται στο άρθρο 79 του Π.Κ., όπως τούτο προκύπτει από το σύνολο των ειδικών και εμπειριστατωμένων αιτιολογιών της απόφασης σε συνδυασμό με το διατακτικό της, χωρίς να απαιτείται επιπρόσθετη αιτιολογία

και αναφορά άλλων περιστατικών. Συνακόλουθα ο όγδοος λόγος της κρινομένης αιτήσεως, από το άρθρο 510 παρ.1 στοιχ.Δ' και Ε', με τον οποίο προβάλλεται η αιτίαση ότι στο σκεπτικό της προσβαλλομένης απόφασης, για την επιμέτρηση της ποινής δεν διαλαμβάνεται ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία και ότι έλαβε χώρα εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 79 του Π.Κ., είναι αβάσιμος. Περαιτέρω στο σκεπτικό της προσβαλλομένης απόφασης αναφέρεται μεταξύ των διατάξεων που λήφθηκαν υπόψη για την καταδίκη του αναιρεσειόντος, ρητά η διάταξη του άρθρου 463 παρ.2 του Π.Κ., με βάση το οποίο «όπου σε ειδικούς νόμους απειλείται ποινή φυλακίσεως, προστίθεται διαζευκτικά και η χρηματική ποινή, όπως αυτή προβλέπεται στο άρθρο 57 του παρόντος κώδικα». Με βάση τα ανωτέρω, το Δικαστήριο της ουσίας έχοντας ως πλαίσιο ποινής για το αδίκημα της λαθρεμπορίας, για το οποίο καταδίκασε τον αναιρεσειόντα, διαζευκτικά την φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους(αρθ.157 παρ.1 β του ν. 2960/2001, όπως ίσχυε πριν την τροποποίησή του με το άρθρο 22 του ν. 4758/2020) ή την χρηματική ποινή(αρθ.463 παρ.2 του Π.Κ.), με την διακριτική του ευχέρεια, νομίμως επέβαλε σ' αυτόν την ποινή φυλακίσεως ενός(1) έτους, που κυμαίνεται εντός των ορίων του πλαισίου της προβλεπόμενης ποινής, λαμβάνοντας υπόψη κατά τα προεκτεθέντα την βαρύτητα της πράξης και τον βαθμό ενοχής του και η οποία (ποινή) αποτελεί την ανάλογη και δίκαιη τιμωρία του. Συνακόλουθα, ο ένατος λόγος της κρινομένης αιτήσεως με τον οποίο βάλλεται η προσβαλλομένη απόφαση για πλημμέλεια από το άρθρο 510 παρ.1 στοιχ. Θ' του Κ.Π.Δ., με την αιτίαση ότι το δικαστήριο της ουσίας υπερέβη αρνητικά την εξουσία του γιατί δεν έκρινε αυτεπαγγέλτως αν βάσει του άρθρου 463 του Π.Κ., έπρεπε να επιβάλλει στον αναιρεσειόντα μόνο χρηματική ποινή, είναι αβάσιμος.

Μετά από αυτά και αφού δεν υπάρχει άλλος αναιρετικός λόγος προς έρευνα, πρέπει η κρινομένη αίτηση αναίρεσης να απορριφθεί και να καταδικαστεί ο αναιρεσειών στα δικαστικά έξοδα της ποινικής διαδικασίας (άρθ.578 του Κ.Ποιν.Δ.), κατά τα ειδικότερα στο διατακτικό οριζόμενα.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την με αρ. πρωτ. 1644/17-2-22 αίτηση του S B του X, κατοίκου Πυλαίας Θεσσαλονίκης, για αναίρεση της υπ' αριθμ. 1122/2021 απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Πλημμελημάτων Θεσσαλονίκης. Και

Επιβάλλει στον αναιρεσείοντα τα έξοδα της ποινικής διαδικασίας, που ανέρχονται σε διακόσια πενήντα (250) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 11 Νοεμβρίου 2022.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 2 Δεκεμβρίου 2022.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ